

Σα χάρβαλο η ψυχή μου είναι ρημάδι
Που σε μια του γωνιά φτωχό καλύβι
Έστησε χερομάχος σε λιβάδι
Χέρσο: μα ο χαλασμός ω πώς με θλίβει!
Κι είμαι ο φτωχός, κυρά, που απ' το σκοτάδι
Και μέσα από τον λόγγο που με κρύβει
Θωρώ του παλατιού σου κάθε βράδυ
Το φως και ω πόση λύπη με συντρίβει!
Τι ο νους μου βάζει πως ποτέ ούτε μία
Ματιά στο άχρηστο ερείπιο δε θα ρίξεις,
Κι ούτε τη σάπια πόρτα δε θ' ανοίξεις
Να ιδείς πώς αγρυπνώ στην ερημία
Στη μαύρη στενοχώρια που με κάνει
Τον πόνο μου να λέω για να γλυκάνει.

(από *Τα σονέτα*, Ωκεανίδα 1999)